

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1887	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Πράξ. 16,16-34) 17 Μαΐου 2015 ἐσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Δύο εἶδη σεισμῶν

Οσεισμός τῶν Φιλίππων (βλ. Πράξ. 16,16-34), ἀγαπητοί μου, ὅπως εἶπαμε τὸ πρῶτῳ, **δὲν ἦταν κάτι τυχαῖο**· ἦταν ἄνωθεν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ δείχνουν ὅλα τὰ περιστατικά.

Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ λέγεται κόσμος ἔχει ἀφεντικὸ, ὅπως τὸ ἐργοστάσιο ἔχει διευθυντή, τὸ καράβι ἔχει πλοίαρχο, τὸ διαστημόπλοιο ἔχει ἀστροναύτη. **Ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸν κόσμον**. Τίποτε δὲν γίνεται οὔτε στὴ φύσιν καὶ στὴ γῆ οὔτε στὸν πνευματικὸν κόσμον ἐν ἀγνοίᾳ του, χωρὶς τὸ θέλημα καὶ τὴν ἐγκρισί του. Καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας εἶνε μετρημένες· οὔτε ἓνα σπουργιτάκι δὲν πέφτει στὴ γῆ χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς (βλ. Ματθ. 10,29-30)· οὔτε ἓνα φύλλο δὲν πέφτει ἀπ' τὸ δέντρο χωρὶς νὰ τὸ ξέρη καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ Θεός.

Λοιπὸν «*μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω*» (Ψαλμ. 14,27)· ὅ,τι κι ἂν συμβαίνει στὸν κόσμον, καὶ ἡ γῆ νὰ σειέται καὶ ἡ θάλασσα νὰ φουσκῶνῃ καὶ τὰ ἄστρα νὰ πέφτουν, ἐμεῖς **νὰ ἔχουμε πίστι**. Ὅλα ὅσα συμβαίνουν, συμβαίνουν ἄλλα μὲν *κατὰ παραχώρησιν* ἄλλα δὲ *κατ' εὐδοκίαν* Θεοῦ· ἄλλα δηλαδὴ τὰ θέλει ὁ ἴδιος καὶ μᾶς τὰ στέλνει ἢ ἀγάπη καὶ ἢ σοφία του, ἄλλα δὲ τὰ προκαλεῖ ἢ ἀνθρώπινη θέλησι—ἢ κακὴ πολλὰς φορές—, καὶ ὁ Θεὸς σεβόμενος τὴν ἐλευθερίαν μας τὰ παραχωρεῖ καὶ τὰ ἐπιτρέπει. Δὲν μπορούμε ἀμέσως νὰ ποῦμε, τί εἶνε κατ' εὐδοκίαν καὶ τί κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ· δὲν εἶνε τόσο εὐκόλο. Οὔτε μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι τὰ εὐχάριστα εἶνε πάντοτε κατ' εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ. Πολλὰς φορές συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετο· μπορεῖ καὶ κάτι δυσάρεστο νὰ τὸ στέλνῃ ὁ Θεὸς γιὰ κάποιο ἀγαθὸ σκοπὸ, ποὺ θὰ φανῇ ἀργότερα. Ἔτσι δείχνει καὶ τὸ περιστατικὸ ποὺ εἶδαμε.

***

Μὲ ἀφορμὴν, ἀγαπητοί μου, τὸ γεγονὸς τῶν Φιλίππων καὶ βάσει τῶν ἀνωτέρω, μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὑπάρχουν **σεισμοὶ δύο εἰδῶν**.

● Τὸ ἓνα εἶδος εἶνε σεισμοὶ ὅπως αὐτός, ποὺ

ἦταν **ἐκδήλωσι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**. Τὸ συγκλονιστικὸ κι ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ γεγονὸς ἦταν μία ἀπόδειξι, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς δύο ἀποστόλους, τοὺς προστατεύει, δείχνει τὴν μέριμνα καὶ τὴν εὐνοίαν του γι' αὐτούς. Ὁ σεισμὸς ἔκανε τὸ δεσμοφύλακα νὰ συναισθανθῇ, ὅτι οἱ δέσμοι αὐτοὶ ὄχι ἐγκληματίες καὶ ἄξιοι φυλακῆς δὲν εἶνε, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶνε ἄξιοι κάθε σεβασμοῦ, τιμῆς κ' ἐμπιστοσύνης. Ἔτσι ὁ σεισμὸς ἐκεῖνος ἔδωσε τὴν ἀπὸ Θεοῦ μαρτυρίαν γιὰ τὰ πρόσωπα τῶν ἀποστόλων καὶ τὸ ἔργο τους, κ' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πιστέψῃ μία ὀλόκληρη οἰκογένεια, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ ριζώσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ γιὰ πρώτη φορά ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους, ἐκεῖ στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας.

● Ἄλλ' ὑπάρχουν βεβαίως καὶ οἱ ἄλλοι οἱ συνηθισμένοι σεισμοί, ποὺ δὲν δείχνουν εὐνοία ἀλλὰ εἶνε **ἐκδήλωσι τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ**. Αὐτὸ τὸ εἶδος σεισμῶν συμβαίνει ὄχι γιὰ νὰ προστατεύσῃ ἀλλὰ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὺς. Ἔνα σχετικὸ περιστατικὸ ἐξιστορεῖ ἡ ἁγία Γραφή στὴ Γένεσιν (βλ. Γέν. 19,23-25).

Ἐπῆρχαν, λέει, στὴν ἀρχαιότητα πέντε πόλεις πλούσιες. Εἶχαν κήπους, περιβόλια, σπίτια, μέγαρα, παλάτια, κάθε ἀγαθόν. Ἐν τούτοις τὸ Θεόν, ποὺ τοὺς τὰ ἔδινε ὅλα, καθόλου δὲν τὸν ἄκουγαν. Εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ κυλιόνταν στὴν ἁμαρτία. Ὅπως πέφτουν τὰ κοράκια στὸ κρέας, ἔτσι αὐτοὶ ἔπεφταν στὴ σάρκα, στὰ **σαρκικὰ ἁμαρτήματα**.

Ἔνας μόνον συνετὸς καὶ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ὁ δίκαιος Λώτ, ὑπῆρχε ἐκεῖ. Τοὺς ἔλεγε· Σταματῆστε τὸ κακόν, σταματῆστε τὴν ἁμαρτία. Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἄκουγαν. Ἔμεναν ἀμετανόητοι καὶ τοῦ ἀπαντοῦσαν· Δὲ βαριέσαι! ὅλα αὐτὰ εἶνε φυσικὰ πράγματα... **Τὸ Θεὸν τὸν εἶχαν σβῆσει ἀπὸ τὴν ζωὴν τους**, τὸν εἶχαν ξεχάσει τελείως. Ἐμεῖς, ἔλεγαν, εἴμαστε τ' ἀφεντικά· ἄς εἶν' καλὰ τὰ μπράτσα μας, ἢ δύνάμη μας, τὰ λεφτά μας, ἢ ἐπιστήμη μας... Ἔτσι ἔλεγαν.

Μιὰ μέρα ὅμως ξαφνικά, «*ἄφνω*» ὅπως λέει

ἡ ἅγια Γραφή (Πράξ. 16,26), ἤρθε ἡ συμφορά. Ἐνῶ συνέχιζαν νὰ γλεντοῦν ὅπως πάντα, ἀκούστηκε μιὰ φοβερὴ βοή κι ἄρχισαν νὰ σειώνται τὰ παλάτια, τὰ δικαστήρια, τὰ σχολεῖα, τὰ σπίτια, τὰ μαγαζιά. Εἶχε ἔρθει **ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας**. Καὶ ἔγινε τέτοιος σεισμός, πού γκρεμίστηκαν ὅλα μέσα σὲ δευτερόλεπτα. Τί εἶσαι, ἄνθρωπε; σκουληκάκι, μυρμηγκάκι εἶσαι...

Κ' ἐνῶ ὁ σεισμός δὲν εἶχε ἀκόμα σταματήσει, ἄλλο κακὸ ἤρθε ν' ἀποτελειώση τὴ συμφορά. Ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ κι ἄρχισε νὰ πέφτη **φωτιά καὶ θειάφι**. Λαμπάδιασε ὁ τόπος. Σὰν ποντίκια στὴ φάκα καίγονταν οἱ ἀσεβεῖς.

Κι οὔτε σταμάτησε ὡς ἐδῶ ἡ συμφορά. Μαζὶ μὲ τὸ σεισμό καὶ τὴ φωτιά, ἄνοιξε ἡ γῆ χάσμα μεγάλο, κατάπιε τὶς ἁμαρτωλὲς πολιτεῖες, κι ἀφοῦ καταβυθίστηκαν, ἤρθαν ἀπὸ πάνω νερὰ καὶ τὶς κάλυψαν. Ἐκεῖ ἔμειναν, στὸν πάτο. Σχηματίσθηκε μιὰ θάλασσα μαύρη καὶ ἀλμυρὴ, χωρὶς ζωὴ, ἡ μόνη θάλασσα πού ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει· καὶ πουλὶ ἀκόμη ἂν περάση ἀπὸ πάνω, πέφτει νεκρό. Γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε Νεκρὰ θάλασσα. Ἐκεῖ βρίσκονταν κάποτε οἱ πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα. Καὶ γιατί καταστράφηκαν; Γιὰ τὶς ἁμαρτίες. Νὰ λοιπὸν ἕνας καταστροφικὸς σεισμός, **ὁ σεισμός τῶν Σοδόμων**, πού ἀφάνισε πέντε ὀλόκληρες πολιτεῖες.

* * *

Ἄς φοβηθοῦμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, πού ζοῦμε σήμερα. Δὲν εἶμαι προφήτης οὔτε υἱὸς προφήτου, ὅπως λέει ὁ Ἀμώς (7,14), οὔτε ἄξιος νὰ σᾶς διδάσκω. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἁμαρτωλὸς ὅπως ἐσεῖς, καὶ ἀνάξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Ἀλλὰ πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, στοὺς προφήτες, στὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ. Διαβάστε τὸν προφήτη Ἡσαΐα, τὸν προφήτη Ἱερεμία, πουλήστε τὸ πουκάμισό σας κι ἀγοράστε τὴν Ἀποκάλυψη, νὰ δῆτε τί γράφουν. Διαβάστε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Τί μᾶς εἶπε; Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέματα, ἕνα δὲν εἶνε ψέμα· τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). Τί λέει, λοιπὸν, ὁ Χριστός; Ὅτι ὅταν πλησιάζουν τὰ χρόνια ἐκεῖνα, θὰ γίνουν **«σεισμοὶ κατὰ τόπους»** (ἔ.ἀ. 24,7).

«*Σεισμοὶ κατὰ τόπους*» ἕως ὅτου ἔρθῃ ἕνας σεισμὸς μεγάλος, γιὰ τὸν ὁποῖο λέει ὁ Ἡσαΐας. Καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ σεισμός· θὰ γίνῃ ὀπωσδήποτε. Ἀνοῖξτε τὸν Ἡσαΐα καὶ ψάξτε· ἀντὶ νὰ διαβάζετε ἐφημερίδες καὶ αἰσχροὰ περιοδικά, ἀντὶ νὰ βλέπετε ἀπρεπῆ θεάματα, Σόδομα καὶ Γόμορρα, διαβάστε τὸν Ἡσαΐα, νὰ δῆτε ἐκεῖ πού λέει, ὅτι στοὺς ἐσχάτους καιροὺς θὰ γίνῃ ἕνας τέτοιος σεισμός, **σεισμός παγκό-**

σμιος κατὰ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό (βλ. Ἡσ. κεφ. 24ο). Πλησίασε ὁ καιρός. Θὰ γίνῃ, ἀδέρφια μου, κ' ἐδῶ στὴν πατρίδα μας αὐτὸς ὁ σεισμός.

Γιατί θὰ γίνῃ; Ἐμένα ρωτᾶτε; **Ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας**. Γλέντα λοιπὸν ἐσὺ καὶ διασκέδαζε. Ὁ παγκόσμιος σεισμός θὰ γίνῃ γιὰ **δύο** μεγάλα ἁμαρτήματα, πού μέρα - νύχτα κάνουμε.

● Ποιὸ εἶνε τὸ πρῶτο; Ὅτι νέοι καὶ νέες, ἔγγαμοι καὶ ἄγαμοι, ἀλλὰ καὶ μεγάλοι πού γέρασαν λερώνονται μὲ **σαρκικὰ ἁμαρτήματα**, βουτοῦν τὸ κορμί τους στὸ βοῦρκο καὶ στὴν ἀτιμία. Θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τὶς πορνεῖες μας. Ἄλλοτε ἔξω ἀπ' τὸ γάμο οὔτε ὁ ἄντρας γνώριζε ἄλλη γυναῖκα οὔτε ἡ γυναῖκα ἄλλον ἄντρα. Τώρα; Τώρα ποιὸς δὲν ἔχει φόβο μήπως ὁ ἄνθρωπὸς τοῦ τὸν ἀπατᾷ; Κάνουν τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία μὲ τέτοια ἀδιαντροπιά, σὰν νὰ πίνουν ἕνα ποτήρι δροσερὸ νερό (προβλ. Ἰωβ 15,16). Προφητικὲς φωνὲς ἔλεγαν, ὅτι θὰ ῥθουν χρόνια κατηραμένα, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ πάρουν τὴ γομολάστιχα τοῦ διαβόλου καὶ θὰ σβήσουν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἡσ. 24,5). Τότε ἡ ἀκολασία δὲν θὰ θεωρῆται πιὰ ἁμαρτία. Μὰ τὰ σαρκικὰ ἁμαρτήματα θὰ τιμωρηθοῦν. Καὶ βέβαια ὄχι μόνον τὰ σαρκικά· θὰ σείσῃ ὁ Θεὸς τὴ γῆ καὶ γιὰ τὰ διαζύγια καὶ γιὰ τὰ ψέματα καὶ γιὰ τὶς ἀδικίες καὶ γιὰ τὶς φιλαργυρίες καὶ πλεονεξίες κ.τ.λ..

● Τὸ ἄλλο ἁμάρτημα, πού παροργίζει τὸ Θεό, εἶνε ἡ **βλασφημία**. Καὶ μόνον αὐτὸ νὰ συνέβαινε, ὁ Θεὸς θὰ ἔσειε τὴ γῆ. Ἄσ' τα τὰ ἄλλα. Σὲ νικᾷ λ.χ. ἡ σάρκα, στὴν πανσεξουαλικὴ αὐτὴ ἐποχὴ μὲ τὶς μύριες προκλήσεις; Ἴσως ὁ Θεὸς φανῇ ἐπιεικής. Πές μου ὅμως, τί δικαιολογία θὰ βρῆς ἐνώπιόν του, ὅταν ἀνοίγῃς τὸ βρωμερό σου στόμα καὶ τὸν βλαστημᾷς; ὅταν βλαστημᾷς τὸ Χριστό, τὴν Παναγία, τοὺς ἁγίους, τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά; Ποῦ ἄλλοῦ συμβαίνει αὐτό; Ἐδῶ μικροὶ καὶ μεγάλοι παντοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ βλαστημοῦν χυδαῖα.

Νὰ εἶμαστε βέβαιοι· σὲ μιὰ ὥρα πού δὲν θὰ τὸ περιμένουμε, πού ὁ κόσμος θὰ ἔνε στὴν ἁμαρτία, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σείσῃ. **Σᾶς εἰδοποιῶ** λοιπὸν. Γι' αὐτὸ προτοῦ νὰ ἔρθῃ τὸ κακὸ, ἄς πέσουμε στὰ γόνατα ὅπως ὁ δεσμοφύλακας κι ἄς ρωτήσουμε· **Τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε;** Ἡ ἀπάντησις εἶνε· «*Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ...*» (Πράξ. 16,31).

Ἐὰν πιστέψουμε πραγματικά, μὲ τὴν καρδιά, ὅπως οἱ ἀγράμματοι πρόγονοί μας, τότε σᾶς δίνω ἐγγύησι· θὰ ἔχουμε **ἀσφάλεια 100%**. Ἡ δὲ ἀσφάλεια θὰ εἶνε ἡ σκέπη καὶ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**